

שבת אור

ט"ז

קרח

ה'תשפ"ג

366

מורנו רב בנכנס לבחורי ישיבת חכמה ודעת • ויקהל • חש"כ

שיעורים

שעור שנמסר במוצאי שבת קדש שלח

יכול פאזי, אז זה ברוסית לשיר זה פאזי. אז הרבה אמר תורה שלמה שצריך [-] את הפאזי, כל העבודה של האדם זה לדעת שכל הילדים שיוצאים לו אוטיסטים, מונגולים, שיח סוד, סלם, זה הכל כי הוא לא יודע להגיד "פע זי". אם הוא לא יודע להגיד "פע זי", אז יהיה לו ילד אוטיסט, מונגולי, טיבטי, נפאלי, בפנילנד כל הילדים מענותים.²

הרבה אמר¹ "פא זי", תמיד לומר "פא זי", זה תורה רטז [חיי מוהר"ן], ולהיות תמיד "פא זי" כמה שאדם יותר מבזה את זי, אז ככה הוא יכול יותר לשיר, כמה שהוא אוהב יותר את הזי אז הוא לא יכול לשיר, הוא רואה שרים הוא ישר בורח, זה כבר רפלקס כזה, זה אוטומטי, מתחילים לשיר — נעלם, לא יכול לשמע שום נגון, שום שום שיר, מכיין שהוא אוהב את הזי, אם הוא אוהב את הזי אז הוא לא

מראי מקומות והערות

² ליקוטי הלכות אה"ע - הלכות קדושין הלכה ב
כי באמת זווה דקדושה הוא בבחינת יראת ה' תוסוף ימים, כי הזווג הוא בבחינת הפסק הנשימה, פמבאר היטב במאמר הנ"ל, והוא הפך ההתבוננות פנ"ל במאמר הנ"ל, והוא הפך אריכות ימים, כי הוא מקצר החיים והדעת, כי רבם מתים מתאנה זו, כמו שאמרו חכמי הרופאים, פמוכא בשלחן ערוך בהלכות צניעות. וכל המשגעים וחסרי דעה באים מזה פידוע

¹ חיי מוהר"ן - אות רטז

(לב) על ענין חכמת השיר והמליצה הנקרא בלשונם פאזיא אמר מי שאינו יכול פא זיא [הינו למאס בתאות המשגל פראוי] אינו יכול פאזיא. כי רועה זונות יאבד הון, ואל תקרי מהונד אלא מגרונד נמצא שרועה זונות יאבד את הקול והשיר. ועל פן מי שאינו יכול פא זיא שיהיה אצלו נמאס ופא זיא זיא שתהיה, יהיה אצלו נמאס ופא, אינו יכול פאזיא והבן:

חֲצִי לֹא רוֹאֶה, הוּא לֹא מְבִין
מְדוּעַ.

צְרִיכִים לְדַעַת שְׁבָרְסֻלָּב שׁוֹבוֹ
בָּנִים זֶה כָּל הַיּוֹם לְהַגִּיד
לָהּ "פֶּעַ זַי", אִז הוּא יָכוֹל
"פֶּאזִי", הוּא יָכוֹל... וְלִכֵּן הַרְבֵּי
אָמַר, לִכֵּן הַרְבֵּי אָמַר, שֶׁהוּא
מוֹכֵן לְהַתְּפַשֵּׁר בְּכָל הַתְּאֻוֹת חוּץ
מִהַתְּאֻוֹת הַזֹּאת³, לִכֵּן כְּתוּב אֲצֵל

כְּתוּב בְּ"מִישְׁרִים מְגִיד", שֶׁהוּא
הַגִּיעַ, הוּא הָיָה הֶרֶב שֶׁל
יִשְׁמַח מְשֶׁה, שֶׁהָיָה לוֹ מְגִיד,
הַמְּגִיד אָמַר לוֹ עֲכָשְׁיוֹ אֶתְּהָ מְגִיעַ
לְסְרִילִנְקָה (- מְדִינָה בְּאֵי בְּדֵרוֹם הַיּוֹד),
תִּרְאֶה פֶּלֶם עִם יָדִים עֲקָמוֹת,
רְגָלִים עֲקָמוֹת — כְּמָה שֶׁאָדָם
שָׁקוּעַ יוֹתֵר בְּפִגְם הַבְּרִית, אִז
הַיֵּלֶד יוֹצֵא עִם רְגֵל עֲקָמָה יָד
עֲקָמָה, הוּא לֹא רוֹאֶה, חֲצִי רוֹאֶה

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

³ שְׁבַחֵי הַר"ן - אוֹת טו
וְהִיא קְדוּשָׁה גְדוּלָּה מְאֹד מְאֹד בְּפִרְשׁוֹת
תְּאֻוֹת זֶה בְּפִרְשׁוֹת גְּדוּלָּה וּבְקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה
וְנוֹרָאָה מְאֹד. וְאָמַר שֶׁהַבַּעַל דִּבְרֵי רֵצָה
לְהַנִּיחַ לוֹ הַכֹּל רַק שֶׁהוּא יוֹתֵר לוֹ דִּבְרֵי
אֶחָד. וְהוּא אָמַר לְהַפְּוֹךְ שֶׁהוּא עֵינָה הַכֹּל,

לְחַכְמֵי הָרוֹפְאִים, וְכַמוֹכָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ
זְכְּרוֹנוֹ לְבְרַכָּהּ, אֲבָל אַף עַל פִּי כּוֹ, עַל יְדֵי
זְנוּג דְּקִדְשָׁה בְּקִדְשָׁה וּבְטִהָרָה פְּרָאוּי, עַל
יְדֵי זֶה, אֲדַרְבָּא, נִתְּנָסַף לוֹ חַיִּים וְאַרְיִכוּת
יָמִים בְּכַחֲשֵׁינָה רְאָה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה וְכוּ',
וְזוֹכִין לְהַתְּבַוְּנָנוּת יוֹתֵר עַל יְדֵי זֶה דִּיקָא,

רַבִּי יִצְחָק דָּוִד גְּרוֹסְמָן פֶּעַם אַחַת
הוא עֹזב אֶת כָּל מַגְדֵּל הָעֵמֶק
[בראש השנה], נִסְעָנוּ נִסְעָנוּ יַחַד
לְטַבֵּל בַּדְּנִיָּסָר, אַחֲרֵי זֶה לְטַבֵּל
בַּדְּנִיָּסָטֵר, אַחֲרֵי זֶה בּוֹוֹלָגָה.

בּוֹוֹלָגָה הִתְגַּיְרוּ עֲשָׂרָה כְּפָרִים
הִתְגַּיְרוּ שָׁם בּוֹוֹלָגָה
וְכֻלָּם עָלוּ לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל — אֶלֶף
מִשְׁפָּחוֹת, חֲמֵשׁ מֵאוֹת הֶלְכוּ
לְגוֹר בְּסִגְרָה, הַיּוֹם קוֹרְאִים לְזֶה
”אֵילָנִיָּה” זֶה בְּצִמְת גּוֹלְנֵי, שָׁם בֶּן
גּוֹרִיוֹן עָמַד, וְחָלַק הֶלְכוּ לְגוֹר
בִּיסוּד הַמַּעֲלָה, יִסוּד הַמַּעֲלָה
כָּלֶם הָיוּ עִם פְּאוֹת, [ובישובים כאזור]
כָּלֶם הָיוּ חֲלוֹנִים, הֵם לֹא הִבִּינוּ,
הֵם בּוֹרְחִים מֵהֶדֶת וְהֵם בָּאִים אֶל
הֶדֶת, אָמְרוּ; מָה? הַשְׁתַּגַּעְתָּם?
הֵם אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ רַק רוֹצִים
לֵהָיִת יְהוּדִים, לֹא מַעֲנִין אוֹתָנוּ
כָּלוּם.

וּבְאִוְמֵן הִתְגַּיְרוּ עֲשָׂרִים כְּפָרִים,
אֵז סְטָאֲלִין שְׁלַח אֶת
כָּלֶם לְסַבִּיר, רַבִּי לִוִי יִצְחָק מְסַפֵּר

רַב עֲמָרָם [גריוולד] שְׁהָיָה לוֹ יְלָדִים
כְּמִסְפֵּר הַיְחוּדִים. הָיוּ כְּאֶלֶה
צְדִיקִים שִׁידְעוּ לְכַוֵּן שְׁיִהְיָה לָהֶם
יְלָדִים כְּמִסְפֵּר הַיְחוּדִים, וְזֶה הָיָה
רַבְּנוּ שְׁהָיָה לוֹ שְׁמוֹנֶה יְחוּדִים
שְׁמוֹנֶה יְלָדִים, אַרְבַּע נִפְטְרוּ לוֹ,
שְׁלֵמָה אֶפְרַיִם הָיָה מְשִׁיחַ בֶּן
יוֹסֵף, וַיַּעֲקֹב הָיָה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד,
וְהֵם כָּלֶם נִפְטְרוּ לְרַבִּי, הַרְבֵּי
אָמַר: ”זֶה הַכֹּל כִּי אֶהְרֵן לֹא
נִמְצָא וּבְעַרְלִי לֹא נִמְצָא”, כִּי
שָׁנִים הָיוּ חֲסָרִים, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה
הָאֶחָדוֹן רַבִּי אֶהְרֵן לֹא הִגִּיעַ כִּי
הוא חֲתָן נִכְדָּה וְהוא הִגִּיעַ בֶּן,
הוא הִגִּיעַ בְּאִמְצַע אֱלוֹל, הִגִּיעַ
בְּאִמְצַע אֱלוֹל, וַיִּשָּׂר הוּא קִבֵּל
מִכְתָּב מִבְּרִסְלָב שִׁ”עַל מִי עֲזַבְתָּ
אוֹתָנוּ”, הַרְבֵּי מְסוֹקוֹלוֹב רַבִּי
מְרַדְכֵי מְסוֹקוֹלוֹב אֵז הוּא נִהְיָה
בְּרִסְלָב, הַרְבֵּי שֶׁל סוֹקוֹלוֹב,
הוא אָמַר ”אֲנִי נוֹסֵעַ לְרַבְּנוּ, אוֹתִי
לֹא מַעֲנִין כָּלוּם”, אִיךְ הָרַב שֶׁל
הָעִיר יְכוֹל לְעֹזֵב אוֹתָנוּ?

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הַנ”ל, שְׁעַקֵּר הַיַּצֵּר הָרַע הוּא בְּתֵאוּה זו.
אֲבָל הוּא, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אִמְרָה לְהַפְךָ
שֶׁהוּא יֵנִיחַ לוֹ הַכֹּל לְבִלְי לְשִׁבְרוֹ, רַק זֹאת
הַתֵּאוּה רֹצֵה לְשִׁבְרָה לְגַמְרֵי:

רַק אוֹתוֹ הַדְּבַר אֵינוֹ רֹצֵה לְהַנִּיחַ מִלְּשִׁבְרוֹ.
דְּהִינּוּ שֶׁהַבַּעַל דְּבַר הִיָּה מְרוֹצֵה לְהַנִּיחַ לוֹ
שִׁישְׁבֵר כֹּל הַתֵּאוּת רַק שֶׁהוּא יוֹתֵר לוֹ
דְּבַר אֶחָד מִן הַסֵּתֵם הֵינּוּ הַתֵּאוּה הַכִּלְלִית

כֶּאֱלֵה בְּכִיּוֹת שְׂזֵה הָיָה
הֵהֲתַעֲוֲרוּת שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי
הֶעֱקַר זֶה הִתְּפַלּוֹת שֶׁל הַנָּשִׁים.

לְבוּ כָּתוּב ב"ב כְּנִי יִשְׁשַׁכֵּר"
שְׁעִזְרַת נָשִׁים זֶה לְמַעְלָה,

שֶׁהֵם הָיוּ מִתְּפַלְּלִים בְּבְכִיּוֹת, וְהֵם
מָלוּ אֶת עֲצָמָם, הֵם לֹא רָצוּ שְׂאֵף
אֶחָד יְמוּל אוֹתָם, כָּל אֶחָד מִלְּאֵת
עֲצָמוֹ, וְאֶחָדֵי זֶה עָשׂוּ רְקוּדִים.
וְהַבְּכִיּוֹת שֶׁל הַנָּשִׁים זֶה הָיָה

לְהַשְׁלִים אֶת סְפִירַת הַכֶּתֶר.

הָאִשָּׁה עוֹלָה מִמְּלֻכוֹת לְכַתֵּר,
 "בְּהֶעֱלִיתָךְ אֶת הַנִּרְת" (בַּמִּדְבָּר ח, ב), "הַנִּרְתוֹת" זֶה גִימַטְרִיָּא
 אֶסְתֵּר, הַנִּרְתוֹת = 661, שֶׁהוּא
 צָרִיף לְרֵאוֹת שֶׁהָאִשָּׁה תַעֲלֶה יִשָּׁר
 לְכַתֵּר. שֶׁהָאִשָּׁה הִיא שָׂרָה אֶת
 הַזְּמִירוֹת, אִז הוּא עוֹלָה יִשָּׁר
 לְכַתֵּר, הַמְּלֻכוֹת עוֹלָה לְכַתֵּר. זֶה
 "בְּהֶעֱלִיתָךְ אֶת הַנִּרְת", כִּי הָאִישׁ
 הוּא צָרִיף לְעֵלוֹת הוּא צָרִיף
 לְעֵלוֹת מִמְּלֻכוֹת לְהוֹד, לִיסוּד,
 מִיִּסוּד לְהוֹד, מֵהוֹד לְנִצָּח, מִנִּצָּח
 הוּא צָרִיף לְעֵלוֹת לְגְבוּרָה, אַחֲרֵי
 זֶה לְחֶסֶד, אַחֲרֵי זֶה לְדַעַת, בִּינָה,
 אַחֲרֵי זֶה חֻכְמָה, וְכִכָּה עַד שֶׁהוּא
 עוֹבֵר אֶת הַתְּשֻׁעַ סְפִירוֹת וְאִז הוּא
 מַגִּיעַ לְכַתֵּר. אֲבָל הָאִשָּׁה, הִיא
 עוֹלָה יִשָּׁר מִמְּלֻכוֹת לְכַתֵּר, הִיא
 לֹא צָרִיכָה לְעֵבֹר אֶת הַתְּשֻׁעַ
 סְפִירוֹת.

לְבוֹ אֶהְרֹן הַכֹּהֵן הָיָה צָרִיף
 לְהֶעֱלוֹת מִיָּד, לְכֹן אֶהְרֹן
 לְקַח אֶת אֱלִישָׁבַע, הַזֶּהוּר אוֹמֵר
 בְּדָף לַח עֲמוּד ב' שְׁאֵלִישָׁבַע וּבַת
 שָׁבַע זֶה אוֹתָהּ בְּחִינָה. כִּי דָוִד, אִז
 כְּתוּב שָׁאֵת דָּוִד רְמוּ.

כִּי רַק עַל יְדֵי הַנָּשִׁים אִז עוֹלָה
 הַתְּפִלָּה. וְרַבֵּי אֶהְרֹן מְבַעֲלָזָא הוּא
 לֹא הַתְּפִלָּל בְּבֵית כְּנֶסֶת שְׁאִין בּו
 עֲזֵרַת נָשִׁים, עֲזֵרַת נָשִׁים צָרִיכָה
 לְהִיּוֹת לְמַעַלָּה לֹא שְׂוָה, כִּי הַכֹּל
 עוֹלָה רַק עַל יְדֵי תְּפִלוֹת הַנָּשִׁים.
 כִּי הַגְּבָרִים עוֹשִׂים כְּכָה, כְּכָה, לֹא
 כְּמוֹ שְׁצָרִיף, כְּמוֹ... אֲבָל אִשָּׁה
 הִיא מְתַפְּלֶלֶת בְּרִצְיוֹנוֹת, הִיא לֹא
 מְבִינָה קוֹמְבִינוֹת, הִיא לֹא מְבִינָה
 שְׁטִימָה, לֹא מְבִינָה טְרִיקִים. אִז
 רַבֵּי אֶהְרֹן מְבַעֲלָזָא אִם לֹא הָיָה
 עֲזֵרַת נָשִׁים הוּא לֹא הָיָה נְכֻסֵּ
 לְבֵית כְּנֶסֶת, הוּא לֹא הָיָה נְכֻסֵּ
 בְּשׂוֹם אֶפֶן לְבֵית כְּנֶסֶת. וְכֹל זֶה
 מוּבָא ב"[-] תְּפִלָּה" מִנִּין בְּעֵלְזָא,
 עַל הַנְּגוּן שֶׁל בְּעֵלְזָא, שֶׁהוּא לֹא
 הָיָה נְכֻסֵּ אִם לֹא הָיָה עֲזֵרַת
 נָשִׁים, זֶה בֵּית כְּנֶסֶת פְּסוּל. וְלִכְּן
 עָשׂוּ עֲזֵרַת נָשִׁים לְמַעַלָּה, כְּתוּב
 ב"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר", כִּי רַק הַנָּשִׁים
 מַעֲלוֹת אֶת הַתְּפִלוֹת.

[צָרִיף] לְדַעַת, כִּי הָאִשָּׁה זֶה
 הַכֶּתֶר, אֲבָל בְּתַנְאֵי
 שֶׁהוּא לֹא יִהְפֹּךְ אֶת הָאִשָּׁה לְכֹלִי
 לְתַאֲוָה שְׁלוֹ, הָאִשָּׁה זֶה לֹא כֹלִי
 לְתַאֲוָה הָאִשָּׁה זֶה בְּשִׁבִיל

בְּלוֹיְתָן, שָׁרְנוּ עַל
הַלְוִיָּתָן, אִזּוּ מִי
יָבִיא אֶת הַלְוִיָּתָן?
יוֹנָה הַנְּבִיא! כְּתוּב
בְּפָרְקֵי דְרַבִּי
אֱלִיעֶזֶר פָּרָק י'⁴
שֶׁהָדָג בָּלַע אוֹתוֹ
[אֶת יוֹנָה הַנְּבִיא],
שֶׁלְּשָׁה יָמִים הוּא
הָיָה בְּתוֹךְ דָּג, זֶה
הָיָה בְּגִדְלֵי שֶׁל
בְּגִדְלֵי שֶׁל עִיר
שֶׁלְמָה הָדָג הָיָה,
כֵּן, אֵתָּה שָׂרְפָה עַל
הַלְוִיָּתָן, אֵתָּה לֹא
יִדְעַע מֵה קוֹרָה עִם

כִּי דָּוָד הוּא הָיָה... כִּי
לָמָּה אֲבָרְהֶם לֹא מִבְּרַךְ
הַלְוִיָּתָן, מִי יְדוּג אֶת הַלְוִיָּתָן?
אִזּוּ מִי שִׁדְּוֵג אֶת הַלְוִיָּתָן זֶה יִהְיֶה

מוראי מקומות והערות

לצדיק אמ' לו הדג ליונה אין אתה יודע
שבא יומי להאכל לתוך פיו של לוייתן אמ'
לו הולכיני אצלו ואני מציל אותך ואת
נפשי מפיו והולכיני אצל לוייתן אמ' לו
לוייתן בשבילך ירדתי לראות את מדורך
בים ולא עוד אלא שאני מוכן לירד וליתן
חבל בלשוניך ולעלות אותך לסעודה
גדולה של צדיקים הראהו חותמו של
אברהם הביט לברית וראה לוייתן יונה
וברח מלפניו יונה מהלך שני ימים אמ' לו
הרי הצלתיך מפיו של לוייתן:

⁴ פרקי דרבי אליעזר - פרק ט
וישאו את יונה ויטילוהו אל הים וימן ה'
דג גדול לבלוע את יונה ר' טרפון אומ'
ממונה היה מששת ימי בראשית לבלוע
את יונה שנ' וימן ה' דג גדול ונכנס לתוך
פיו כאדם שנכנס בבית הכנסת גדולה
ועמד והיו שתי עיניו של דג כחלונות
אמפומיות מאירות ליונה ר' מאיר אומ'
מרגלית אחת היתה תלויה במעיו של דג
והיתה מאירה ליונה כשמש הזה שהוא
מאיר בגבורתו בצהרים והיה רואה יונה
כל מה שבים ובתהומות שנ' אור זרוע

הצדיקים”.

אז מי מברך

[בסעודת הלוי'תו לעתיד

לבא? מי יברך

לנו? אברהם

אבינו לא יכול

לברך, כי יצא

ממנו ישמעאל.

יצחק, לא יכול

לברך, יצא ממנו

עשו. אז מי

נשאר? יעקב

נשאר, אז יעקב

אומר נשאתי שתי

אחיות. אבל גם

דוד נשא שתי

אחיות, אבל הכל הולך לפי

פרוטקציות! לך יש פרוטקציה

שיש לך אבא כזה קדוש, אז

יעקב שהוא נשא שתי אחיות

הוא לא יכול לברך, אבל דוד יש

לו פרוטקציה. סדרו לו

פרוטקציה, סדרו לו כרטיס

מיחד, אשור מיחד. אז את זה

הגמרא שואלת בדרך יט עמוד ב'

בסנהדרין, איך הוא נשא שתי

אחיות? מי אשר? אתה אשר?

יונה הנביא, והוא אמר לו ה'ג
הזה "אני עכשיו הולך ללוי'ת'
שיאכל אותי", [אמר לו יונה הנביא:
"הוא לא יאכל אותך, אני לא
יתן" — הוא אמר — "אני בשום
אפן לא, אני, פה אני יעמד" אז
הוא נעמד ככה בפה של הלוי'ת'
של ה'ג שלו, הגיעו ללוי'ת' הוא
אמר ללוי'ת' "אתה לא בולע
אותו בשום אפן לא, אתה תבא
לעתיד לבא אני ידוג אותך ואני
ביא אותך לסעודה של

הָרַב גֵּרָן...

הָרַב גֵּרָן הוא הַתִּיר אֶת הַ... הָיוּ שְׁנֵי קְצִינִים שֶׁהֵם הָיוּ בָּנִים שֶׁל אִשָּׁת אִישׁ, [שהייתה אישה שהתחתנה עם גר ועזבה אותו בלא גט והייתה לאיש אחר וממנו נולדו הבן והבת האלו, ולפי הלכה כיון שלא התגרשה מהראשון הילדים ממזרים]. אז מה עֲשָׂה הָרַב גֵּרָן הוא בטל אֶת הַגְּרוּת שֶׁל בַּעֲלָהּ [הראשון], כִּי הֵיא לֹא קַבְּלָה גֵּט מִבַּעֲלָהּ הָרִאשׁוֹן, הֵם נוֹלְדוּ בְּרוּךְ ה' בְּכִשְׁרוֹת אָבֶל בְּלִי גֵט, בְּלִי גֵט.

כִּי כָּל מָה שֶׁעֲכָשׂוּ קָרָה בְּ... [בעוֹטֵף עֵזָה בַטְבַּח בַּשְּׂמֵחַת תּוֹרָה] לְקַחוּ יְלָדִים שְׁמוֹ אוֹתָם בְּתַנּוּרִים, זֶה מִי שֶׁנּוֹלְדוּ בְּלִי מִקְנָה, אִזּוֹ יוֹמִים הַצָּבָא לֹא הִגִּיעַ, אִזּוֹ הַשֶּׁר יוֹאֵב גִּלְגָּט וְהַרְצִי הַלְוִי לֹא נִתְּנוּ לְצָבָא לְהִגִּיעַ, הִגִּיעוּ אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף [להילחם במחבלים] תּוֹךְ שָׁעָה, אָמְרוּ מֵאֵתִים אֶלֶף הִגִּיעוּ אַרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף, [אמרו להם בצבא] אֵינן רוֹבִים, תַּעֲשׂוּ רְשִׁימוֹת, טוֹב לְקַח יוֹם שְׁלָם לַעֲשׂוֹת רְשִׁימוֹת, אֵינן מִפְּתַח לַנְּשִׁקָּיָה, אֵינן כֹּכָה, מְצִאוּ אֶת

הַמִּפְתָּח — הַנְּשִׁקָּיָה הֵיְתָה רִיקָה, אַחֲרֵי שֶׁעָבַר יוֹמִים הַצָּבָא הִגִּיעַ, כָּבֵד שָׂרְפוּ אֶת כָּל הַיְלָדִים, אֶת כָּל הַתִּינוּקוֹת, לְקַחוּ אֶת כָּלָם בְּשָׁבִי.

כָּל אִשָּׁה שֶׁהִלְכָה בַּפְּרִיצוֹת — לְקַחוּ אוֹתָהּ בְּשָׁבִי, אִשָּׁה שֶׁהִלְכָה בַּצְּנִיעוֹת — אָמְרוּ "אֵת נִשְׂאָרָת, בְּךָ אֲנַחְנוּ לֹא נוֹגְעִים". הֵם עָבְרוּ לִיד הַמוֹן בְּנוֹת שְׂבָאוּ שֶׁם בָּכַח עִם הַמְּשַׁפָּחָה, אָמְרוּ "אִם אַתֶּם בַּצְּנִיעוֹת — לֹא נוֹגְעִים בְּכֶם, לֹא לוֹקְחִים אֶתְכֶם, לֹא יוֹרִים בְּכֶם", וְכִכָּה יָרוּ מִטּוֹחַ אָפֶס בְּכָל אִשָּׁה שֶׁלֹּא הֵיְתָה הוֹלֶכֶת בַּצְּנִיעוֹת, שֶׁלֹּא הֵיְתָה מְלַבֶּשֶׁת כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ.

וְכָל יוֹם נִהְרָגִים שֶׁם עוֹד אִשָּׁה [מהחטופים], עֲכָשׂוּ יֵשׁ 120, וְ-47 נִפְטְרוּ, עַל קִדּוּשׁ ה', בְּגֵן עֵדֶן, נִשְׂאָרוּ 73, כָּל יוֹם אִשָּׁה אַחֲרַת חֵילַת אַחֲרַת מִתְעַלְלִים בָּהּ עַד שֶׁהֵיא מֵתָה, אָבֶל בְּנוֹת צְנוּעוֹת הֵם לֹא לְקַחוּ, בַּת שְׁלֹבוּשָׁה בְּסֹדֵר — אָמְרוּ אֵת תִּשְׁאָרֵי כָּאֵן.

כְּמָה הִגִּיעוּ מִשׁוּבוֹ בָּנִים, הֵם לֹא

שְׁתֵּהּ בְּכָל־
הִנְהֵג שְׁתֵּהּ
בְּקִבּוּק אָחָד.
אִז כָּל
הַיְלָדִים
שֶׁשָּׂרְפוּ
אוֹתָם וְהַכֹּל
זֶה יְלָדִים
שֶׁנּוֹלְדוּ בְּלִי
מִקְנָה כְּמוֹכֵן,
זֶה אָדָם נוֹלֵד
בְּלִי מִקְנָה —
אִז שׁוֹרְפִים
אוֹתוֹ,
אִז
שׁוֹרְפִים
אוֹתוֹ.

אז עֲכָשְׁיוּ מְדַבְּרִים כָּאֵן שֶׁהֲרַבְּהָ
כָּל פְּסִיעָה וּפְסִיעָה, אִז הֲרַבְּהָ
אוֹמֵר שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְלַמֵּד לְהַגִּיד
"פֶּע זַי", וְאִז הוּא יוֹכֵל לִגְנוֹן, אִם
הוּא רוֹצֵה לִגְנוֹן וְלִשִׁיר תְּמִיד
"פֶּאזִיא" בְּרוֹסִית זֶה נִגּוֹנִים, הוּא
צָרִיךְ לְהַגִּיד "פֶּע זַי", וְאִז תְּבֵא
הַגְּאֵלָה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ,
אָמֵן.

שְׁתוּ שֶׁמִּפְנֵיהֶּ, הִיָּה כָּאֵן נִתֵּן
הַבֵּן שֶׁל נִחְמָן דָּן, אִז הוּא הִגִּיעַ
הוּא לֹא שְׁתֵּה שֶׁמִּפְנֵיהֶּ, אִז הוּא
הִיָּה צְלוּל. כָּלֵם [שֶׁהַשְּׂמֵרָו] חָשְׁבוּ
שְׁזֵה הַחֲבָרִים שֶׁלָּהֶם, לֹא הִבִּינוּ
שְׁזֵה מַחְבָּלִים, אִז הוּא הִצְלִיחַ,
הוּא עַד צְאָלִים הוּא בְּרַח,
וּמַחְבָּלִים רָדְפוּ אוֹתָם עַד צְאָלִים,
הוּא נִסַּע אֵיזָה שְׁשִׁים קִילוֹמֶטֶר
וְכָל הַדֶּרֶךְ הֵם רָדְפוּ אַחֲרָיו, עִם
הִנְהֵג, הִנְהֵג הִיָּה עֵמֶר, הוּא לֹא

שיעור בר מצוה צוקר יט סיון תשפד

היום צרות, לכן זה לא כדאי להתחתן בכלל... אני אומר לכולם לא להתחתן, אני נגד חתונות, (אתה כבר התחתנת...), אז כתוב בגלגולי נשמות שישי התגלגל בר' חייא.

כי דוד היה בן תמורה, למה דוד היה בו תמורה? כי כתוב לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה' עד עולם, אנחנו יודעים את ההלכה, אז לא ידעו את ההלכה, אז כתוב לא תתעב מצרי לא תתעב אדומי, עד עשר דורות אז (אבנר אמר) [שאל המלך אמר לאבנר על דוד] מי זה העלם? מה אתה לא יודע מי זה העלם? אתה לא מכיר אותו? הוא כבר מנגן לך חצי שנה עם הכינור, [דוד] היה לו גיטרה הוא היה מנגן עם הכינור, אתה צריך ללמוד גיטרה לנגן עם הכינור כמו דוד מגיל 13 הוא ניגן עם הגיטרה, כתוב ויאהבהו מאוד, הגמרא שואלת חצי שנה אתה אוהב אותו אהבת נפש.

אז אולי שאל לא הכיר את אבא שלו? [גם לא יכול להיות] כתוב

כתוב בשארית ישראל מוועלדינג, הוא מסביר כאן מה זה הבר מצוה, שהוא מקבל נשמה חדשה, ברגע שהוא אומר שהוא רוצה להיות צדיק, [מורינו הרב שואל את בחור הבר מצוה:] אתה רוצה להיות צדיק? כן, אז עכשיו נשמה חדשה, עכשיו הנשמה שלו רק רוצה את ה', הנה ה' ניצב עליו, עכשיו שרנו, ה' ניצב על הבר מצוה, על הבחור בר מצוה, ברגע שהוא מקבל את הנשמה מעולם האצילות, ברגע שהוא אומר כן, הוא מקבל נשמה מעולם האצילות, ואז הוא רק רוצה את הקדושה, הוא רק רוצה את ה', ולכן הוא צריך לעשות תשובה על כל מה שהיה עד הבר מצוה, אם הוא יעשה תשובה אז [-]

כי אדם מלא פגמי ברית, "הן בְּעוֹן חוֹלְלֵי אִמִּי וּבְחַטָּא יִחְמַתְנִי אִמִּי" (תהלים נא, ז), כי דוד היה בן תמורה, לכן ישי קיבל עונש לבוא בגלגול ר' חייא, ואז אשתו עשתה לו תמיד צרות, כל

על מאה אלף, שש מאות אלף חיילים כולם בחורי ישיבות, רק לקחו מי שלא דיבר בין ישתבח ליוצר ולא דיבר בין תפילין של יד לתפילין של ראש, אם אדם במקרה דיבר בין יד לראש לא לוקחים אותו לצבא, אין.

וגדעון קוראים לזה גדעונים, גדעון הגיע עם 32 אלף חיילים כולם בחורי ישיבות ה' אמר שלח אותם הביתה, שלח אותם הביתה משתמטים, מה עם נשיאה בנטל שוויון בנטל איזה

בגמרא ברכות שאבא שלו היה ממונה על 600 אלף איש, כולם היו ברסלבים בחורי ישיבות 600 אלף חיילים בדף נ"ח, מי זה, בן מי זה? הוא לא מכיר את אבא

שלו, אתה מכיר את אבא שלו? הוא אומר חי נפשך, הוא נשבע חי נפשך אני נשבע שאני לא מכיר לא אותו ולא את אבא שלו, מה פתאום חי נפשך, כל הצבא היום זה מאה אלף אז כל גדוד זה נגיד אלף כל פלוגה זה עשר, חטיבה זה שני אלף, פה מדובר

שבע שנים, שבע שנים לפטם פר
 [-] וחורף מזה הוא הלך [ביום טוב
 ראשון של פסח] לחבוט חיטים בגת
 זה איסור דאורייתא זה דש לדרוש
 את החיטים להפריד אותם
 מהשיבולים את הגרעינים, הוא
 ישב בליל הסדר ולמחרת הוא
 כבר הלך לחבוט חיטים בגת
 להניס מפני מדין, מה זה להניס
 מפני מדין? כי המדיינים היו
 לוקחים את החיטים אז את
 החיטים היו עושים בגת, בגת
 עושים יין, בית הבד זה שמן גת
 זה יין וגורן זה גורן אז את היין
 עשו בגורן ואת החיטים עשו
 בגת לבלבל את המדיינים כי הם
 היו הכל לוקחים, וככה זה היה 8
 שנים 7 שנים, 7 שנים הם שלטו.

שוויון, זה איך עשרת אלפים
 יצליחו? עשרת אלפים צריכים
 לנהל מלחמה עם מיליון איש?
 כחול הים הם היו, אין מספר, אין
 מספר לגמלים, אז היו 32 אלף
 אז ה' אומר 22 אלף ילכו הביתה,
 זה לא נשיאה בנטל זה לא שוויון
 זה לא צודק וגם ככה לא מנהלים
 צבא תסלח לי, אם תהיה פעם
 רמטכ"ל תדע לך שאתה צריך
 עוד 32 אלף לא לשלוח אותם
 הביתה, ה' אמר תשלח את כולם
 הביתה אני לא צריך אותם.

וגדעון הוא לא ידע הלכות הוא
 לא למד בשובו בנים הוא
 לא ידע הלכות וגם הוא לא היה
 בכרסלב שול הוא לא היה בשום
 מקום הוא פיטם [לעבודה זרה] פר

ומלאכים שלח בכל מנשה
באשר ובזבולון ובנפתלי.

עכשיו קראנו על נפתלי נחבי בן
ופסי, נפתלי זה השבט
הכי מובחר לכן כתוב נחבי
שתמיד היה מתחבא ונפתלי היה
יכול לקפוץ את כל כדור הארץ
ועד שהוא מביא את השטר את
הטאבו את הארנונה את השטר
מכירה זה היה שם בארכיונים
בארכיב קוראים לזה ארכיב
הלכו לחפש את זה בינתיים
חושבים הוא היה חירש אילם הוא
לא מבין כלום.

אין מספר לגמלים באו מדין
ועמלק ביחד וה' אומר לו
תשלח את כולם הביתה זה
מיותר אני לא צריך אותם בסוף
ה' אומר לו נו ועכשיו, נשארו לו
עשר אלף נשארו לו, היו 32
אלף, כל מדין ועמלק כולם ובני
קדם עם כל בני קדם יתור נפיש
וקדמה הגשורי והמעכתי מלך
גשור זה היה אבא של מעכה
אמא של אבשלום מלך גשור,
נאספו יחד בעמק יזרעאל, ורוח
ה' לבשה את גדעון ויתקע
בשופר ויזעק אביעזר אחריו,

[דן] היה לו רק בן אחד חירש
אילם וממנו יצאו 62 אלף,
62700 ועוד 64400 וכולם מתו
במדבר אז הגיע ל64400 כל מי
שבן 20 עד 60 כולם נפטרו
נשארו רק 64 אלף שבע מאות אז
מילד אחד יצאו 62700 64400 אז
שבט דן זה השבט הכי מובחר
שיכול להיות כי הוא מאסף הוא
מחזיר בתשובה הוא מחזיר את
כל הנחשלים, נחשלים זה נחש
שהנחש בלע אותם, נחשלים זה
נחש ים אז מי שמאסף את כל

אשתו לא תהיה חולה אף פעם
ירגיש דבש בתורה דבש
בזמירות בלכה דודי להרגיש
דבש,

אז גדעון הוא לקח את הפר
שהוא פיטם אותו שבע
שנים [והקריב אותו לה'], והלך
לחבוט חיטים בגת והוא שואל
את המלאך, המלאך מגיע, גדעון
ןחשב שזה בדואי זה... המלאך
אומר לו תגיד מה איתך חובט
חיטים בגת להניס מפני מדין
כתוב הם באו כמו ארבה היה
חושך בעולם, שארבה מגיע
נהיה חושך מחשיך את הארץ
ויבואו בארץ לשחתה, ויבוא
מלאך ה' וישב תחת האילן אשר
בעפרה אשר ליואש אבי העזרי,
וגדעון בנו חובט חיטים בגת,
הוא מחלל את החג הוא עושה
דישה חובט חיטים.

גדעון עדיין רועד מההגדה, אדם
שומע את ההגדה הוא
צריך לרעוד, הגדה, היד הגדולה
אשר עשית במצרים, מלאכי
רעים, חמה וזעם משלחת מלאכי
רעים, צריך להרגיש את ההגדה,

הנחשלים המאסף לכל המחנות
אז זה הכי גבוה.

נפתלי כתוב אחרון תמיד כי דן
ונפתלי, נפתלי אלוקים
נפתלתי עם אחותי, הוא רק היה
מתפלל כל היום רק תפילות
כתוב נפתלי נופת לי שהוא היה
מרגיש טעם דבש בתורה אדם
צריך עכשיו מהבר מצוה
להרגיש טעם דבש בתורה כל
פסוק כל מילה אפילו הוא לא
מבין כלום לא משנה, להרגיש
נפתלי נופת לי מדבש לפי,
הרב'ה אומר אלמן זה ראשי
תיבות מה נמלצו לחיכי אמרתך
מדבש לפי, ראשי תיבות אלמן,
אם אדם מרגיש דבש בתורה

זה 60, 40 2001 זה ביחד 300 ר'
 עקיבא אומר 250 50 זה עוד 300
 ביחד זה 600 ועשר מכות זה 610
 [ושלוש מכות שנתן ה' למשה לסימן, יחד זה]
 613.

אז הגדעונים, היום הסיירת
 קוראים להם גדעונים אז ה'
 אומר אני לא צריך צבא לא צריך
 חיילים תשלח את כולם הביתה
 נשארו עשר אלף, ה' אמר לו זה
 גם מידי הרבה, עכשיו תלכו
 עשר אלף תביא אותם לנחל מי
 שישים את הראש במים תשחרר
 אותו, אדם מגיע לנחל והוא לא
 שתה שלושה ימים אז הוא שם
 את הראש במים שהוא יוכל
 לשותת, [וה' אומר:] מי ששם את
 הראש במים תשלח אותו הביתה
 ונשאר [לגדעון] רק 300 איש, הם -
 הגויים) היו כמו ארבה מיליונים
 מיליונים, אז מאה [איש של גדעון]
 באו מהצפון מאה מהדרום מאה
 מהמזרח ותקעו בשופרות נפצו
 את הכדים [וכל חיילי הגויים ברחו].

גדעון עדיין רועד מההגדה הוא
 אומר [למלאך] הרגע קראנו הגדה
 איפה הניסים איפה הנפלאות?
 יש לו פר לעבודה זרה והוא
 שואל איפה הניסים.

כתוב בתהילים ע"ח ישלח בהם
 חרון אפו עברה וזעם
 וצרה משלחת מלאכי רעים,
 כולם הלכו לר' עקיבא הוא היה
 דורש פי 5 הוא אמר אם במצרים
 50 אז עכשיו [עלהים] 250 יש דעה
 אם במצרים 40 אז 200 ואם
 במצרים עשר אז פה 50 אז יוצא
 בדיוק תרי"ג מצוות כי 10 501

אז עכשיו מדברים על זה שהבר
 מצוה יורד אש מהשמים
 שלושה ימים ושלושה לילות,

הייתה אשתו נצבת בת עדאל שהוא בגד בה, היה חושך וחשיכה גמורה והשפחה גלתה לגבירה את כל הסוד ופתאום הוא ראה אותה מעוברת שהיא נפקדה למזל טוב הם כבר 20 שנה בפרישות ופתאום הוא רואה שהיא נפקדה אז מה הוא יחקור אותה? טוב הוא אמר נזרוק את הילד הזה (- דוד המלך), הילד הזה יוולד נזרוק אותו מהבית אני לא צריך את הילד הזה בבית, ממכלאות הצאן הביאו, כמו התאילנדים ישנים ברפת באורווה, ישן עם העיזים

בבר מצוה מתעברים שתי נשמות גם משיח בן יוסף גם משיח בן דוד כך מסביר ר' ישראל מוועלדינג ולכן הוא צריך לעשות תשובה על כל ה13 שנה על הפגמים שהיה לו ואז הוא יכול לתקן אחרי 13.

הן בעוון חוללתי ובחטא יחמטני אמי, כי דוד היה בן תמורה אז ישי היה צריך לתקן את זה, איך הוא תיקן את זה? שהוא בא בגלגול ר' חייא, כיון שהוא היה בן תמורה הוא היה צריך לבוא בגלגול ר' חייא, ישי התעבר בר' חייא ואשתו שעשתה לו צרות זה

שם אותו על המדרגות של איזה עשיר והוא לוקח את הילד, [ואיתה התחתן יוסף הצדיק שהיא הייתה בת אחותו דינה].

אז ישי צריך לכפר מה שהוא פגם, שהוא לא ידע את ההלכה, היית צריך לדעת את ההלכה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית הוא לא ידע את ההלכה, כמו שאמרה נעמי לרות [שרות רצתה להתגייר] לא יקברו אותך בקבר ישראל, את בכלל לא יהודיה את לא יכולה להתגייר אין גירות למואב את מואבית אי אפשר, אז "[ישלם יהוה פְּעֻלָּה וְתִתִּי מִשְׁפָּרְתָהּ שְׁלֵמָה מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל] אֲשֶׁר בָּאת לְחָסוֹת תַּחַת כְּנַפְיָיו" (רות ב, יב), היום, היום חדשו את ההלכה, אם היית באה אתמול לא הייתי מקבל אותך.

הוא אמר "[לא אוכל לגאול לי] פֶּן אֲשַׁחֲיֵת אֶת נַחְלָתִי" (רות ד, ו) אני לא יכול, הוא אמר – טוב [שמו היה טוב, כמו שכתוב "אם יגאלך טוב" (רות ג, יג)], איך אני אשחית את נחלתי, אני לא יכול, אף אחד לא יתחתן איתי, אני מתחתן עם

במכלאות הצאן הוא ישן עם העיזים.

ישי אמר אני לא רוצה להכיר אותו, כמו שיעקב גירש את [אוסנת בת] דינה מהבית [שאביה היה שכם בן חמור], היא גדלה בסנה, מהיום שהיא נולדה היא גדלה בסנה, 6 שנים, ושם המלאך הביא לה אוכל ואחרי זה הוא הביא אותה לבית פוטיפר, לא היה לו ילדים, הוא שם אותה על המדרגות, וזה היה המנהג פעם מי שיש לו ילד ואין לו אוכל הוא

אבל מצרי זה גם כולל מצרית,
אדומי כולל אדומית, ממזר כולל
ממזרת.

כל זה שאל דואג את אבנר והוא
אמר אבנר אתה לא יכול, את
כל הסנהדרין הוא בלבל כל
הסנהדרין התבלבלו הוא אמר
איך אתם אומרים עמוני ולא
עמונית הוא הקשה על המשנה
אף אחד לא ידע את ההלכה
הזאת אפילו נעמי לא ידעה את
ההלכה הזאת היא אמרה לה לא
יקברו אותך בקבר ישראל היא
אמרה לא אכפת לי אני רוצה
להיות יהודיה לא מעניין אותי
כלום כן שידוך לא שידוך אני
רוצה את ה', ה' זה רק אצל
היהודים אין ה' אצל הגויים רק
אצל היהודים יש ה' אני רוצה
לראות את ה' פנים אל פנים,

[בתחילה] נעמי אמרה לרות: נערים

אחרי זה היא אומרת
לה נערות, זה הרי סתירה אנחנו
קוראים במגילת רות שנעמי
שואלת אותה איך היה אצל בעז
מה הוא אמר לך? הוא אמר לי
תבואי מחר גם כן הוא אמר ועם

ערביה מי יתחתן איתי, אני
אקלקל את כל השידוכים שלי,
אף אחד לא יתחתן איתי, לא
מתחתנים עם ערביה אין דבר
כזה אפילו שהיא תתגייר זה כבר
לא יעזור, לערביה לא עוזר
גירות אתה לא יכול להתחתן עם
ערביה לא יעזור לאף אחד, אז מי
יתחתן איתי, אשחית את נחלתי,
אשר באת היום.

[אמר] בועז] היום למדנו את
ההלכה בעיר של
שמואל הנביא בישיבה שלו
ביקרנו והיה שיעור בגמרא
וביבמות ע"ו עמוד ב' שעמוני
ולא עמונית מואבי ולא מואבית

אבותי אברהם ויצחק וידגו לרוב בקרב הארץ, אני רוצה לראות את הכרובים אז נעמי לא הבינה מה שהיא מדברת, ברגע שהיא אמרה נערים היא אמרה לא, תגידי נערות

אז כל זה מדברים כאן שר' ישראל מוועלדינג מסביר שהחתן הבר מצוה הוא כלול גם ממשיח בן יוסף וגם ממשיח בן דוד הוא יסוד שביסוד ולכן כתוב שיורדת אש מהשמים, כבר מצוה יורד אש מהשמים וכולם מוקפים אש.

אמר את זה ר' משה הלברשטאם - שבר מצוה יותר גדול מחתונה יותר גדול מהכל הוא היה הולך לכל בר מצוה, כבר מצוה יורד אש מהשמים מקבלים נשמה מעולם האצילות וכל מי שמשתתף כבר מצוה גם מקבל נשמה מעולם האצילות הוא מקבל נשמה גם של משיח בן דוד וגם של משיח בן יוסף

אז אמר ר' אלעזר 13 שנים [-עד הבר מצווה] הבן הוא נמצא בנפש הבהמית הוא פוגם בברית

הנערים אשר לי תדבקין, מה זה נערים? נערות, תגידי נערות, אז מתקנים אותה, הזהר אומר לא נכון היא לא התכוונה לנערים היא התכוונה לכרובים, הכרובים נקראים נערים, המלאך הגואל אותי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק, את הנערים האלה מלאך מט"ט סנד"ל, אני רוצה לראות את מט"ט את סנד"ל אני מתגיירת אני רוצה לראות מלאכים

אם אדם מתגייר הוא צריך לראות מלאכים רות לא מתגיירת סתם בשביל שידוך או בשביל, בזמן שלמה כולם התגיירו בזמן מרדכי כולם התגיירו אבל זה כבר שולחן מלכים עם ישראל היה על הגובה, כל הקונץ [להתגייר] שהם דווים וסחופים.

רות אמרה: אני מתגיירת להיות יהודיה לא לחתונה לא לשידוך אני רוצה לראות את הנערים את הכרובים, יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם

מרשות היחיד, הוא מוציא משני רשויות אז אם אדם זורק מרשות הרבים לרשות הרבים דרך רשות היחיד, יש עכשיו איזה חצר והוא זורק כדור והכדור עובר דרך החצר לרשות הרבים השנייה, היום אין רשות הרבים דאורייתא אז היה רשות הרבים דאורייתא אז הוא חייב שתיים, קלוטה כמי שהונחה.

אז מה אומר ישראל מוועלדינג (שער ההתקשרות דרוש ב') שיש רשות הרבים ראשונה זה עד גיל 13 רשות הרבים כל הפגמים,

כל מיני פגמים הוא נוגע איפה שאסור לגעת, עכשיו הוא צריך לעשות תשובה.

כתוב שאם אדם זורק [בשבת חפץ] מרשות הרבים לרשות הרבים דרך רשות היחיד אז היא קלוטה, קלוטה כמי שהונחה אנחנו קוראים בדרך ד' עמוד א' בשבת אמר ר' עקיבא אם אדם זורק מרשות הרבים לרשות הרבים דרך רשות היחיד אז לפי ר' עקיבא קלוטה כמי שהונחה והוא חייב פעמיים כי זה גם הנחה ברשות היחיד וגם הוצאה

אז הוא בורח הוא מקבל נשמה חדשה, הוא אמר כן אני רוצה להיות צדיק, היצר הרע מסביר לו מה יהיה לך אם תהיה צדיק אתה לא תצליח אתה לא אף אחד לא יסתכל עליך תלך תעשה עסקים תבריח קצת גת מלונדון תבריח קצת חשיש תבקש ברכה מהרב שלא יתפסו אותך תוכל להרוויח 20 אלף דולר ביום אחד יהיה לך חיסכון לחתונה...

אז מסביר האר"י הקדוש אז אדם חוזר לרשות הרבים מיד אחרי החתונה (הבר מצוה) מה יצא לו, אז ביום ה-14, אור ל-14 בודקים את החמץ, עכשיו זה

רשות הרבים זה כל הפגמים ואחרי זה רשות הרבים שניה זה אחרי גיל 13 ורשות היחיד זה ביום שהוא נהיה 13.

שיעור הפסוקים הוא אומר ביום שהוא נהיה 13 היצר הרע בורח מהבן אדם יש יום אחד בשנה שאין יצר הרע מה שאדם מקבל באותו יום זה לכל החיים, אז כאן שער הפסוקים פרשת שמות יש מאמר שלם מהאר"י הקדוש על הבר מצוה פרשת שמות כאן בספר הליקוטים הוא אומר שביום הבר מצוה היצר הרע בורח מהבן אדם בורח, יורדת נשמה מעולם האצילות

ליום הראשון אתה נקרא בן 14
נגמר 13, 13 שנה היית ברשות
הרבים עכשיו יום אחד אין יצר
הרע בכלל, יום אחד,

אור ל14, נגמרו 13 שנה, היום
הראשון זה אור ל14, עכשיו
אתה נכנס לשנת ה14 אתה כבר
הגעת ל14 ברגע שאדם מגיע

שבת שלח תשפ"ד

(וכלב). אז רש"י אומר שזה כפול 3
כי מה שאדם נושא עם עוד אחד
זה פי שלוש אז זה 960 קילו אז
כל אחד הרים טון.

זבולון זה בכתר

"ינטעתם כל עץ" לכן המרגלים
לא רצו להיכנס לארץ,
הם אמרו אנחנו לא רוצים להיות
קיבוצניקים, להקים קיבוצים;
יסודות, בית חלקיה, יסוד
המעלה, בני ראם, ליטוע
אפרסקים, אתרוגים רימונים (יש
לך גינה בבית ישראל? אז תיטע שם
אפרסקים ואתרוגים), אבל באמת לא
היה הכוונה שיתעסקו בזה רק
שיטעו פעם אחת וזה יספיק להם
וגם זה היה מספיק להם רק
אשכול אחד ואת כל השאר היו
מוכרים לחו"ל, לכן זבולון זה
בכתר כי היה מוציא את הפרות
לכל העולם בזמן בית שני, כל

אחרי הקידוש

עכשיו פרשת המרגלים,
המרגלים כל אחד
הרים טון, כי רש"י אומר שכל
אחד יכול להרים משאוי 40 סאה
זה 320 קילו כי השיא שאדם
יכול להרים היום זה 300 קילו.
שהייתי בן 13 היו מרימים 300
קילו זה רק לשנייה אחת אבל זה
השיא 300 קילו. היום יש ירידת
הדורות, הכי הרבה 240 קילו, אז
40 סאה אדם מרים ככה, כי היה
אחד שהיה מרים רימון ואחד
תאנה ושמונה מרגלים הרימו
אשכול, ויהושע וכלב לא הרימו
שהם לא רצו להוציא דיבה, זה
לפי רש"י. אבל לפי הזוהר זה
הפוך רק יהושע וכלב הביאו
אשכול המרגלים לא לקחו (הרב)
אמר פעם שהציור של כרמל מזרחי ששניים
מרימים אשכול זה לפי הזוהר, יהושע

משקל האשכול

בתהילה הרב אמר כל אחד טון, אח"כ מישוהו אמר משהו בעניין זה, הרב עשה חשבון אחר ולא הבנתי את החשבון כ"כ, ומה ששמעתי בערך שסאה 144 קילו כפול 40 כי 40 סאה זה 5760 קילו כפול 3 זה 17,200 קילו כפול 8 מרגלים שנשאו את האשכול 138,000 זה יוצא 150 טון בקירוב. (הרב החליף בין ביצים לקילו ונראה שיש כוונה לרב בזה להגדיל את המספר בכמה שיותר) אח"כ הרב אמר שלפי רבי עקיבא זה 20 מרגלים, כי ר' עקיבא אמר

הגויים רצו להתגייר בגלל הפרות. לכן זבולון כתוב עליו "עמים הר יקראו", [ה' רצה שיראו את הפירות לכל העולם וככה כולם יאמינו בה'].

המהרח"ו

אז ניסע למהרח"ו הוא קבור בדמשק, אומרים שאחד העלה אותו לקריית מלאכי, זה לא נכון זה שקר, הוא קבור בדמשק, ויואב בן צרויה קבור בג'רבה בטוניס, מצאו שם חותמת שלו, (מישהו אמר לרב שהוא היה בירושלים) אז הרב אמר כן ביתו במדבר, כתוב אז הוא קבור בירושלים, אולי בקבר בנימין?

והאר"י ובעש"ט ורבינו, שהכל שייך להם הם יכולים לפשוט ידיהם וליטול. אבל הצדיקים של העוה"ז גם להם יש עוה"ב אבל הם צריכים למלאות את הגינה עפר, לשפוך עפר על התאוות כי כל הזמן צריך להילחם עם התאוות כי הגינות זה הגן עדן צריך להתגבר על התאוה הזאת. אסור לאדם לבוא על אשתו [לתאוה] בגלל זה יוצאים כל הילדים פגומים בלי יד, בלי רגל, מום פה, מום פה זה הכל בגלל שאדם ממשך לבוא על אשתו [כד], צריך לדעת שמתחתנים לא בשביל התאוה. אדם שמתחתן בשביל התאוה אז הילדים יוצאים פגומים, הילדים יוצאים טיבטים נפאלים פגומי מוח כי אצל החילונים כל ילד שלישי הוא תסמונת.

הכרזת המולד

המולד יהיה בשבת בצהריים 12 דק לפני הצהריים שאף אחד לא יעזו לישון כל אחד יגיד תיקון הכללי מי שיש לו אישה

"איש אחד איש אחד" זה שניים לכל שבט, נשיא וסגן, א"כ זה יוצא 300 טון (אני לא הבנתי את החשבון כי 24 פחות 2 זה 22, אז הרב הסכים איתי ואמר כן 22 אבל באמת הרב כבר אמר לפני זה שזה 20 כי יהושוע וכלב לא סחבו עוד, ועוד שני מרגלים הרימו דימון ותאנה, אבל הרב כדרכו זרם עם הטעות שלי ואמר זה 330 טון). אז הרב אמר שכל אחד יביא אשכול של 330 טון שלישי על הכתף ימין זה 110 ועוד שלישי בכתף השנייה ועוד שלישי על הראש, כמו שהערביות מרימות, אז הרב למישהו אם תביא אשכול כזה יתנו לך להיכנס לרב. כל אחד מתחייב להביא אשכול של 300 טון עד שבוע הבא.

"ירק ירק" (במדבר יב, יד) זה השנים של אדה"ר שעכשיו למדנו בסוף בבא מציעא, שהיה שתי גינות של ירק, ירק זה ש"י עולמות, הגינה העליונה זה הצדיקים של עוה"ב והתחתונה זה הצדיקים של העוה"ז, שהצדיקים של עוה"ב זה שבעת הרועים, דוד המלך, ורשב"י

קצת אדום, הרב ענה אדום אסור.

אחד שאל אם להכניס ילד לגן שפה, הרב אמר אין שום בעיה גם משה רבינו היה מגמגם גם איינשטיין היה מגמגם, תשים את הילד בגן שפה.

אחד שאל על חלאקה שיוצא בשבת, וקשה לו לשמור את הילד ממראות, הרב ענה שהוא יכול לראות נשים צנועות ולבושות מטפחת. הרב הוסיף אשה שלובשת מטפחת זה בסדר.

שיגיד עם אשתו, מי שלא - שיגיד לבד, או שיתחתן יש לו זמן עד שבת הבאה. בשבת יגידו הלל, מי שיגיד בשבת יגיד גם ביום ראשון, יום שישי בערב יגידו יעלה ויבוא וגם במוצאי שבת ובמלווה מלכה וכיום ראשון כמנחה, יום ראשון בערב כבר פטורים מלהגיד, הבד"ץ אמר שכבר פטורים.

דיכודים פרטיים

(צ"ע אם אפשר ללמוד מזה לאחרים)

אחד שאל אם אפשר להלביש לילדה בת שנה בגד עם

לפניך זה אצילות.

סיפור לרב שאחד מאנ"ש קיבל אבן בכיפל חארס בליל שישי הרב אמר עכשיו חודש אף אחד לא נוסע לכיפל גם אתה לא נוסע לכיפל.

אחד שאל את הרב על הגיוס, הרב אמר אני רציתי להתגייס הלכתי שלוש פעמים, פעם ראשונה באתי בלי ת.ז. אז שלחו אותי חזרה, פעם שניה קבעו לי זמן ליום גיוס בנות, כי אלו שקבעו לא ידעו שזה יום גיוס בנות, אז לא הסכמתי להכנס. לא נכנסתי היה שם מכות רצח, כל העמק התמלא דם, זה היה ברחוב הגפן בעמק זבולון, אני גרתי ברחוב זבולון בעמק זבולון. אז בפעם השלישית חזרתי באמצע הדרך חזרתי, התחרטתי, אחרי זה כל שנה שלחו לי צו למה אתה לא מתגייס, אז א' השם שלו כמוני, הוא אמר להם שזה לא אני, אני לא קיים, לא נולדתי בכלל, אז הם עזבו אותי.

אחד שאל אם מותר להוסיף בשמונה עשרה תפילות של הרב מעין הברכות הרב ענה כן אפשר להגיד את כל התפילות מעין הברכה, ואתה חונן לאדם דעת לבקש חכמה להגיד את כל התפילות של הרב. ובכרך עלינו לבקש על פרנסה, מיליון יורו כל שנייה, להתפלל על מיליון יורו כל שנייה ולכוון שהמעשרות יהיו לרב.

אחד שאל אם להיפגש בין האירוסין לחתונה. הרב אמר החתונה רק עוד חודשיים, לא להיפגש, דבר איתה בטלפון ותגיד לה את כל החידושים, על המרגלים שרצו להרוג את יהושוע ועל זה שהמרגלים הרימו כל אחד טון.

הרב אמר על הקרבנות שאומרים איזה הוא מקומן, "שתהא אמירה זו חשובה ומקובלת ומרוצה לפניך" זה כנגד ארבע עולמות חשובה כנגד עשיה, מקובלת כנגד יצירה, מרוצה כנגד בריאה,

והתקדשתם

מטרת החתונה – זה רק להביא את מלך המשיח

כל הנישואין זה רק כדי להביא את זנות.

”וחובלים הם בבנים, ונולדים חטאים וטפשים.” נולדים ילדים טפשים. אדם לא מבין: למה ילדתי ילדים טפשים? הרי אני הכי חכם בעולם, למה יש לי ילדים טפשים ופושעים? פי אתה לא כוננת לשם שמים! כוננת לתאוה שלך – יצא לך ילדים טפשים.

כי לפי הכונה אז ככה היילדים. אתה כוננת לתאוה, כוננת על היצור הרע, אז היילדים נולדים כולם עם יצר הרע, היילדים נולדים חתולים כלבים “טפשים משחיתים – כל מום בם”. הם נולדים עם כל המומים. אדם לא מבין, למה יש

מלך המשיח⁵. כל הנישואין זה רק מטרה אחת: להביא את מלך המשיח! זה הנישואין, אין שום [מטרה אחרת], לא תאוה ולא יצר הרע.

”אי לזאת, לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם,” שום מחשבה זרה, פי זה בעילת זנות – אם אדם מכון לתאוה, מכון ליצר הרע, אז זה בעילת זנות, זה לא משנה אם זה אשתו / זה לא אשתו, זה נקרא “בעילת

מראי מקומות והערות

שעקר שמחה דקדשה הוא מחמת שאנו יודעים ומאמינים שענו זה בשרשו הוא גבוה מאד מאד כידוע, ויהיה נולד מזה ישראל שיקדשו שמו כפי, עד שיצאו צדיקים גדולים עד שיבוא משיח מהדורותינו שיתקן הכל, וזה עקר שמחתנו, ומזה ודאי יש לנו לשמח הרבה על החתונה.

⁵ לקוטי הלכות שבת ו' כ"ג

פי באמת כל השמחות ששמחין על החתונה הוא פליאה לכאורה, כאשר שמעתי זאת בפרוש מפיו הקדוש, שאמר, שאין העולם יודעים כלל מה זו שמחה שזה נושא זאת, פי בודאי אין ראוי לשמח על ענין זה. אך באמת עקר השמחה של חתונה הוא שמחת ישראל,

משיח, בשביל להביא ילדה קדושה, ילדה טהורה כמו דבורה הנביאה — שהיא תהיה אש להכה, שהיא תראה את ה' פנים אל פנים כל דקה.

וְהָם חובלים בילדים שלהם, יולדים בנים זרים, בנים טפשים, בנים חטאים, הילד נולד טפש, צריך חנוך מיוחד, בית ספר מיוחד, סלם, רב שיח, כל מיני... יש היום הרבה בתי ספר, כל יום פותחים עוד בית ספר לילדים הטפשים האלה, שאולי יבינו, שאולי יבינו מה זה "קמ"ץ", שאולי יבינו מה זה "חירי"ק".

קמ"ץ זה כתר, קמ"ץ — זה לא סתם קמ"ץ, זה כתר! ופתח זה בכחמה, וצירי זה בכינה, סגול זה בכסד, שבא זה בגבורה, חיריק זה בנצח, חולם זה בתפארת, ויש קבוץ ויש שורוק, קבוץ זה שלש נקודות — קבוץ, אז זה בהוד, ושורוק זה מלא פום — הרביה אומר בתורה ל"ד: מלא פום⁶,

לבנים שלו מומים? למה? למה? למה? לא לומדים? למה לא מתפללים? כי כוננת ליצר הרע! כי חשבת שזה מתר, חשבת שהיצר הרע מתר. אדם בא לשבר את היצר הרע, לשבר אותו! אם הוא לא שובר את היצר הרע — יהיה לו ילד טפש. ו"בעילת זנות".

"ונפש" בגיהם הם חובלים, ובנים זרים ילדו, רעים חטאים וטפשים". גם רעים, גם חטאים, גם טפשים. הילד טפש, הילדה טפשה... במקום שהילדה היא תרצה צניעות והיא תרצה קדשה, היא יש לה איפונים, והיא מחפשת חברות רעות, היא מחפשת איפה לעשות עברות, והיא בורחת מהבית... והוא לא מבין מדוע. כי אתה ילדת אותה עם יצר הרע — אז היא כלה יצר הרע! אז היא ממשיכה את היצר הרע שלך.

אדם צריך לדעת שיצר הרע זה אגס, כי כל היחוד זה לא בשביל היצר הרע, זה בשביל להביא את

❀ מראי מקומות והערות ❀

⁶ ליקוטי מוהר"ן תורה לד

שפתנוב (בכל ספרי קבלה ומוזבא ב"שערי ציון" בשער תקון הנפש) ברית מרפכה ליסוד, אשר הו"ה שלו בנקוד מלאפום.

[ג] ובחינה הזאת, הינו ו'יוסף הוא השליט", הוא בחינת מלאפום. כמו

שְׁזָה סְפִירַת הַיְסוּד. אָדָם בָּא לְעוֹלָם בְּשָׂבִיל מְלֵא פּוֹם, בְּשָׂבִיל זֶה הוּא בָּא לְעוֹלָם.
 הוּא לֹא יְכוּל לְהִתְפַּלֵּל, הוּא לֹא יְכוּל לָקוּם בְּבִקְרָה, כִּי גַם הוּא נוֹלָד בְּטַמְאָה, אָדָם בָּא בְּטַמְאָה... אִם אָדָם בָּא בְּקִדְשָׁה, אִז הַיֶּלֶד יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, הַיֶּלֶד יַחְפֹּשׂ אֶת הַקִּדְשָׁה גַם כֵּן. [כִּי לְכָל אֶחָד] יֵשׁ לוֹ נִשְׁמָה מִתְּשׁוּפָה"ג).

אֶלּוֹקִית, אָבֵל הִיא עִם הַמּוֹן מְסָכִים. אִז אָדָם יִלְמַד אֶת אִשְׁתּוֹ "לְהִתְאַמֵּץ בְּמִצְוָה אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ", כְּמוֹ דְבוּרָה הַנְּבִיאָה, "בְּמַחְשָׁבוֹת טְהוֹרוֹת זְכוֹת וְכָרוֹת, וְזָר לֹא יִקְרַב בְּמַחְשָׁבוֹתֵם", כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַדְּגָל מַחְנֶה אֶפְרַיִם: שְׁחַתְּנָה זֶה יוֹתֵר גָּדוֹל מִיּוֹם כְּפוּר⁷. (שְׁעוֹר מִתְּשׁוּפָה"ג).

מראי מקומות והערות

וְהֵינּוּ בְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד אוֹמְרִים בְּלִחַשׁ אָבֵל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים נִתְגַּלָּה חֲמִשָּׁה פְּעָמִים אוֹר וְנִכְנַס יַיִן שֶׁהִיא אִמָּא עֵילָאָה וְיֵצֵא סוּד וְנַעֲשֶׂה מִן רִז אוֹר לְכֵן אוֹמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד בְּקוֹל רֶם וְלְכֵן אֵצֶל שְׂמַחַת חֲתָן וְכֵלָה הוּא גַם כֵּן אֵל יִתְעַרַב זָר בְּשְׂמַחְתּוֹ כִּי (שִׁיר הַשִּׁירִים ג, י"א) "צִאֲנָה וְרֵאֲיֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְכָה שְׁלֵמָה" הֵינּוּ חֲתָן שְׂדוּמָה לְמִלְכָה וּמִתְחַלְּהָ הִיָּה רַק פְּלַג גּוֹיִף וְכִשְׁנֵשָׂא אִשָּׁה נִקְרָא מִלְכָה שְׁלֵם "בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ" הֵינּוּ שֶׁחֲתָן נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת אִמָּא עֵילָאָה שְׂמוּחֲלִין לוֹ כֹּל עוֹנוּתָיו וְלְכָל הַנְּלוּיִם אֵלָיו וְהִיא עֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ עַל דְרָךְ תְּבֵא אִמּוֹ וְתִקְנַח אֶת בְּנָהּ וְאִמְתִּי הוּא בִּימֵי חֲתוּנָתוֹ וְיֵשׁ בְּזֶה סוּד עֲמוּק כִּי בְּיוֹם הַכְּפוּרִים שֶׁהוּא סוּד אִמָּא עֵילָאָה יֵשׁ בוֹ חֲמִשָּׁה תְּפִלוֹת וּבְחֲתָן יֵשׁ בוֹ חֲמִשָּׁה קוֹלוֹת קוֹל שִׁשּׁוֹן וְגוֹ' וְהוּא בְּחֵינָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִיּוֹם הַכְּפוּרִים וְהֵבֵן וְלְכֵן גַם כֵּן אֵל יִתְעַרַב זָר בְּשְׂמַחְתּוֹ כִּי נַעֲשֶׂה מִן זָר אוֹר וְהֵבֵן כֹּל זֶה כִּי הַדְּבָרִים עֲתִיקִין:

כִּי הַמְּלֵאפּוֹם הוּא הָאוֹתִיּוֹת מְלֵא פּוֹם, לְהוֹרוֹת, שְׂפָלֵי הַשִּׁפְעַ, הֵינּוּ הַפָּה שֶׁל הַצְּדִיק, הוּא מְלֵא מֵאֵלִקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כִּי לְכֹאדָרָה קָשָׁה, לְמָה אֲנִי צָרִיכִין לְתַפְלָה, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת. אָבֵל מַחְמַת שֶׁהַדְּבוּר הוּא כְּלֵי הַשִּׁפְעַ, שֶׁבָּהֶם מְקַבְּלִין הַשִּׁפְעַ. כְּמוֹ שֶׁתְּנוּב (דְּבָרִים א'): "וַיִּבְרָךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְכֶם", הֵינּוּ לְפִי הַדְּבוּר כֵּן הַשִּׁפְעַ. אִם הַדְּבוּר הֵינּוּ כְּלֵי הַשִּׁפְעַ הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָה, אֲזִי יְכוּלִין לְקַבֵּל בָּהֶם רַב שִׁפְעַ. וְהַדְּבוּרִים שֶׁל הַצְּדִיק, בּוֹדָאֵי הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָה, לְכֵן יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ הַשִּׁפְעַ לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל דֵּי זֶה נִקְרָא בְּחֵינַת מְלֵא פּוֹם, לְהוֹרוֹת שֶׁהָפָה שְׁלוֹ בְּמִלּוּאָה וּבְשִׁלְמוֹת:

⁷ דְּגַל מַחְנֶה אֶפְרַיִם שְׂמוֹת, בֵּא

או יאמר "ולכל בני ישראל היה אור במושבבתם". אור גימטריא ר"ז והוא על דרך (עירובין ס"ה). נכנס יין יצא סוד שהוא מרמז על עולם הבניה שהוא עולם התשובה שהוא אמא עילאה והיינו כי בכל ימות השנה יש בו זר לכן הוא רז

קרח טען - שכל הנסים היו אחיזת עיניים

כָּבַר כָּלֶם (- כל עדת קרח) נִבְלָעוּ
בְּאֲדָמָה, כָּלֶם! לֹא נִשְׁאָר...

הוא (- קרח) אָמַר: אַתֶּם מִכְשָׁפִים,
קִרַח אָמַר: בְּכֹלֵל לֹא הָיָה קְרִיעַת
יָם סוּף, זֶה הָיָה הַכֹּל אַחִיזַת
עֵינַיִם, אָדָם יִכּוֹל בְּאַחִיזַת עֵינַיִם
לַעֲשׂוֹת יָם לַעֲשׂוֹת כָּכָה, |⁸ וְזֶה
מִמֶּשׁ "חִי", אַתָּה מִרְגִּישׁ כְּאִלּוּ
אַתָּה טוֹבֵעַ עַכְשָׁיו, כְּאִלּוּ אַתָּה
עַכְשָׁיו בְּתוֹךְ הָאֲנִיָּה שְׁכַלֶּם
צוֹעְקִים הַצִּילוּ הַצִּילוּ בְּאֲמִצֵּעַ. אַז
אוֹתוֹ הִדְבֵּר קִרַח אָמַר שֶׁפֶה גַם זֶה
אַחִיזַת עֵינַיִם. קִרַח אָמַר: זֶה הַכֹּל
הָיָה אַחִיזַת עֵינַיִם.

[וכן קרח אמר על משה רבינו:] הַכִּנִּיִּם, הוּא
הֵבִיא כְּנִיִּם, מֶה יֵשׁ בְּכִנִּיִּם?! אַז
קִצַּת כְּנִיִּם, אַז מֶה יֵשׁ?! בְּגִלְלֵל זֶה
הוּא כָּבַר נִקְרָא מִשֶּׁה רִבְנּוּ?! מֶה
הוּא הֵבִיא?! כְּנִיִּם!?!

צַפְרָדְעִים?! מֶה?! אֵיזָה שְׁטִיּוֹת.
אֲנָשִׁים מְאֲמִינִים בְּכִנִּיִּם, מֶה
בְּשִׁבִיל כְּנִיִּם הוֹלְכִים אַחֲרֵי מֹשֶׁה
רִבְנּוּ?! בְּשִׁבִיל כְּמֶה כְּנִיִּם?! זֶה
לֹא יִתְכַּן! קִרַח הָיָה אִישׁ רִיאָלִי,
קִרַח הָיָה... כָּל אֶחָד צָרִיף לְהִיּוֹת
אָדָם רִיאָלִי, לֹא לְהִיּוֹת אָדָם עִם
דְּמִיוֹנוֹת, מְאֲמִין בְּכֹל דְּבָר, פְּתִי
מְאֲמִין לְכֹל דְּבָר. קִרַח הָיָה
אָדָם... אֲשֶׁתּוֹ הָיְתָה רִיאָלִית,
אֲשֶׁתּוֹ הָיְתָה רִיאָלִית, הִיא אָמְרָה
לוֹ: מֶה אַתָּה מְאֲמִין לְכֹל
הַשְׁטוּיּוֹת הָאֵלֶּה?! לֹא הָיָה יָם
וְלֹא הָיָה כְּלוּם, זֶה הַכֹּל הָיָה
אַחִיזַת עֵינַיִם! הוּא עֵבֵד עֲלֵיכֶם!
וְהוּא הָאֲמִין, אֲשֶׁתּוֹ הִיְתָה אֲשֶׁה
טוֹבָה, הוּא הָאֲמִין לָהּ, אָדָם חֵיב
לְהֵאֲמִין לְאֲשֶׁתּוֹ, אֵין דְּבָר כְּזֶה.
מֶה שֶׁהִיא אוֹמְרַת זֶה קְדוּשׁ, אַז
בְּקִצּוֹר הוּא הָאֲמִין לָהּ, וּבִסּוּף

מוראי מקומות והערות

⁸ יֵשׁ [-] עֲשֵׂה הַצָּהָה אִיךָ שְׁאֲנִיָּה טוֹבֵעַת, אֲנָשִׁים
הִרְגִּישׁוּ אִיךָ שֶׁהֲאֲנִיָּה טוֹבֵעַת, זֶה הָיָה הַכֹּל
תְּשֻׁלְבֵת שֶׁל סְעִירוֹת וְהַכֹּל, וְכֵלֶם הִרְגִּישׁוּ שֶׁהֵם
הוֹלְכִים עַכְשָׁיו לְטֹבֵעַ. כָּלֶם צָעְקוּ הַצִּילוּ הַצִּילוּ

הַצִּילוּ, בְּאֲמִצֵּעַ הַסִּימְפוּנִיָּה. יֵשׁ אֵת הַסְּעָרָה, לֹא
זוֹכֵר אִיךָ קוֹרְאִים לָזֶה, סְעָרָה אִיךָ שֶׁהֲאֲנִיָּה טוֹבֵעַת,
אֲנִיָּה בְּדֶרֶךְ לְקִאֲרִיבִיִּים. שָׁם טְבָעָה, וְהוּא עֲשֵׂה
כְּמִנְה הַצָּהָה אֲדִירָה.

לְאֶהֱרֹן: קַח קֶטֶרֶת. כִּי נִדְבַּב וְאַבְיָהוּ מִתּוֹ עַל יְדֵי הַקֶּטֶרֶת, אֹז אָמְרוּ... [שהקטורת ממית, על כן משה אמר לאהרון ללכת לעצור המגפה בקטורת, להראות] לֹא, הַקֶּטֶרֶת מְחִיָּה. הִנֵּה, לֶךְ תַּעֲמֵד עִם הַקֶּטֶרֶת בֵּין הַמִּתִּים וּבֵין הַחַיִּים, "וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמִּתִּים וּבֵין הַחַיִּים", וְאֹז הוּא (- אהרון) פּוֹגֵשׁ אֶת מְלֶאךְ הַמּוֹת, מְלֶאךְ הַמּוֹת יֵשׁ לוֹ שְׁטוֹת אֵיךְ לְהוֹצִיא אֶת הַנְּשָׁמָה, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ. (שעור מתשפ"ג).

כְּלָם נִבְלָעוּ בְּאֲדָמָה, [כיון שאדם צריך לעשות כל מה שאשתו אומרת לבד מאם מדברת נגד ה' והצדיקים].

אֹז הֵם (- בני ישראל אחר שראו שקרח ועדתו נבלעו באדמה כיון שחלקו על משה רבינו) אָמְרוּ: אַתֶּם עֲשִׂיתֶם אֵיזָה כְּשׁוֹף, הָאֲדָמָה נִפְתָּחָה בְּכִשׁוֹף [לבלוע את קרח ועדתו], לֹא שֶׁהָשֵׁם פָּתַח אֶת הָאֲדָמָה... אֹז מִתּוֹ 14,700, מִתּוֹ 14,700 אִישׁ, מִתּוֹ, חֲפִים מִפְּשַׁע, צְדִיקִים טְהוֹרִים. וְאֹז מֹשֶׁה אָמַר

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבושרו להכחיש
חס ושלום ביהודו, יסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חוב קריאת שמע
ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרעת מושכא דחויא, ופך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי ה"ר"ן יז

גם אמר שהווג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאינו לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין תיסורים
שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם הובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריות גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנזיקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרה ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך מבנו ומזנו הרע.

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינויים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותבדך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זווז

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו ככח ולו כחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב

קדושות הדבוריה

ואנשים נבלעים באדמה מה הולך כאן אנחנו לא מבינים זה פשוט דברים נוראים.

קרח היה לו קשה עם תכלת, למה רק שתים? צריך 8 חוטי תכלת, לפי הרמב"ם מספיק אחד, שתים זה לפי הראב"ד אבל לרמב"ם זה לא פוסל וזה גם הדור, על כל פנים קרח אמר אני יכול להביא טלית שכלה תכלת, ולמה מזוזה? תשים את כל התהלים, יש תהלים קטן ותנ"ך קטן ושמים את הכל, יש חמשים קטנטנים ושמים חמש שלם מה הבעיה, למה לא עשרת הדבורות ולמה לא נעשה את זה פתוח באתנגליא, היה לו עוד מיליארד קשיות טריליון קשיות.

אם אדם מתחיל עם קשיות אז נפתחים לו שערי הקשיות, נפתחים לו, כי כל הבא להטמא פותחים לו, אם אדם מתחיל עם קושיא אז יפתחו לו את כל שערי הקשיות. (שעור מתשפ"ב).

קרח התחיל עם קושיות

הרבה רצה שיהיה לנו שכל כזה שכל שכל עוד לא היה מבריאת העולם, קראנו בשבוע שעבר שהרבה אמר שהוא מכניע את בלעם, כתוב ברמ"ד, ובפורים הוא מכניע את קרח, אדם אשר ימרט ראשו קרח הוא, אז הרבה אומר שזה מרמז לקרח, כתוב גבח אבל הרבה גרס קרח שבפורים מתקנים את כל הענין של קרח.

כי משה רבנו התכלל בכל השבטים אבל כלם חלקו עליו, כל השבטים ואפלו נחשון שקפץ לים בסוף הוא התפתה לקרח, בסוף כלם מתפתים, בא מישהו ומפתה את כלם איזה שנה שנתים וברית כרותה לשפתים אז מתפתים שמושה רמאי משה סתם מכשף משה לא היה ולא נברא, ואפלו כבר כלם טבעו באדמה אמרו משה אתה עושה פה כשפים מה אתה עושה פה פתח לנו אדמה פתאום

מדות הצדיקים

המעלה ליסוע לציון יוסף הצדיק

א' תמוז - יוסף הצדיק

א' אדם נוסע ליוסף הצדיק הוא מבטל את כל הדינים בעולם, אז העבודה שלנו זה לבטל את כל הדינים בעולם, הפל זה דינים, אדם צריך לבטל את כל הדינים בעולם.

ב' כל מי שנוסע לשכם יורים עליו אין אחד שלא יורים עליו כל אחד יורים עליו אפילו שנוסעים כל יום אבל יורים עליהם הם נוסעים לא אכפת להם יורים עליהם לא יורים הם יודעים שיוסף הצדיק שומר מגן.

ג' יוסף הצדיק יש לו את הכוח הכי גדול מכל הצדיקים יוסף הצדיק זה השלמות זה עת הזמיר הגיע קול התור נשמע בארצנו, הניצנים נראו בארץ זה יוסף הצדיק.

ד' יוסף הצדיק חי וקיים אנחנו חייבים

לנסוע אליו כל יום לנסוע אליו חייבים, יוסף רואה אותנו שומע אותנו ככה מכפרים על המכירה כי לכל אחד יש חלק במכירה כולנו היינו מעוברים בשבטים בראובן בשמעון בלוי ביהודה היינו מעוברים בכל השבטים בזמן המכירה היו כל הנשמות היו מעורבות במכירת יוסף והיו צריכים להתנגד למכירה ולא התנגדו.

ה' יוסף זה אדם במרכבה, יוסף זה הכי גבוה! לכן נוסעים לקבר יוסף בכל לילה, כי יוסף זה הכי גבוה מהכל, אין יותר גבוה מיוסף! ולכן ברגע שאדם מגיע ליוסף מתכפרים לו כל העוונות שלו, והוא זוכה מיד לתחיית המתים הוא זוכה לחיות, והוא זוכה להוריד בית מקדש של אש במהרה בימינו אמן!
(שעורים מתשפ"ג).

קדושות הצדיקים

כל מי שחולק על הצדיק – סופו להיבלע באדמה!

כִּשְׁהוּא לומד. לכן אומר מִשֶּׁה [לקרח] גם אני רוצה שתהיה כהן גדול, גם אני רוצה. אבל הכהן הגדול הוא מוכן למות, הפוך. ה' אומר לקרח אז כלם ימותו חוץ מאחד, אז מה אומר קרח אז זה יהיה אני, אז אני מצד אחד הוא מדבר על שויון לשיא בנטל הוא דואג לכלם. מִשֶּׁה אומר כלם ימותו, 'שכלם ימותו'. אז פה קרח גלה את הפרצוף האמתי שלו שהוא בכלל לא היה לו אהבת ישראל, בכלל הוא לא חשב על עם ישראל.

ולכן הוא גם נשרף וגם נבלע, כל מי שחולק על הצדיק סופו להיבלע באדמה! מי שחולק על הצדיק לא משנה, אצל משה נבלעו באותו יום, אבל אבל לדורות זה לוקח כמה שנים. אבל כל מי שחולק על הצדיק סופו להיבלע באדמה ולהשרוף באש! וזה אומר הזהר – אומר הפרקי דרבי אליעזר פרק חמשים (ואחד) [ושנים] שכל גשמה צריכה לעבר את האש, כל גשמה לפני שהיא הולכת מן העולם היא עוברת את האש, חוץ ממי שלא חולק על הצדיק! (שעור מתשפ"ב).

"בשנאת ה'" (שם פסוק כ"ח). ככה התחפר להם כל המוח. לכן מאתים חמשים איש הם המחנות שלהם זה צפוי למזבח. כי מסביר היכל הברכה – הקאמרנער שהמאמים חמשים בכלל לא היו שייכים לקרח, הם רק רצו להיות כהנים גדולים. הם חשבו שעקשו זה ההזדמנות להיות כהן גדול. הם בכלל לא האמינו לקרח, הם אמרו אולי תרנע הזה ה' יבחר "ויהי האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש" (במדבר ט"ז ז). אז לכן המחנות זה צפוי למזבח.

כי לעתיד לבוא כל אחד יהיה כהן גדול, כל אחד ראוי להיות כהן גדול. אפילו יעל היתה הכהן הגדול, אפילו יעל אז היא באה בגלגול [של עלי] שהיה הכהן הגדול. אפילו אשה יכולה להיות הכהן הגדול, כי ה' רוצה שכל אשה תהיה הכהן הגדול, אז יעל זה אותיות עלי שהיתה הכהן הגדול. העבודה של האדם זה להיות הכהן הגדול, זה העבודה של

היצחק הילדים

איך לגדל ילד בדור שכזה?!

לאיזה מקום טמא, יש לו את הכל בכיס – את כל הטמאות בכיס, ברגע אחד שאבא לא מסתכל הוא כבר לוחץ על הכפתור וכבר גשרף לו כל הפח, גמרנו, הוא כבר לא יכול להיות דתי. אפלו אם הוא דתי – זה מן השפה ולחוץ. אז איך נציל את הילדים שלנו, את הנער שלנו מכל האופונים ומכל האינטרנט? איך נציל אותם, שזה בכלל לא יעגן אותם?! "מה נעשה לנער היולד?" (שעור מתשפ"ג).

"ויעתר מנוח אל ה' ויאמר בי אדוני איש האלהים אשר שלחת יבוא נא עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער היולד" – אדם הולך להביא ילד הוא צריך להתכונן, הוא צריך להתפלל, ולשאל "מה נעשה לנער היולד?" איך אני יגדל ילד בדור של אופונים ושכל ילד יש לו איפון בכיס, והוא יושב ולוחץ על הכפתור... לא צריך ללכת לא לדיסקוטק ולא

קדושת הבית

האשה – היא המצילה את האדם מלחלוק על הצדיק

נשארו למשה פחות ממגן, רק אהרן ושתי בָּנָיו כי נָדַב וְאֶבְיָהוּ כָּבַד מִתּוֹ, שְׁלוּשָׁה, וּמֹשֶׁה וּמִרְיָם זֶה עוֹד שְׁתֵּי, וְעוֹד שְׁתֵּי הַבָּנִים שְׁלוֹ זֶה שִׁבְעַ, זֶה מָה שֶׁנִּשְׁאָר. אִזְ הֵיוּ צְרִיכִים לְצַרֵּף אֶת אֶבְרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שִׁיְהִי מִגֵּן, אֶבְרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שִׁיְהִי מִגֵּן, שִׁיכּוֹל לַעֲמֹד נֶגַד כָּל עַם יִשְׂרָאֵל.

כי כל עם ישראל היה עם קרת, רק און בן פלת לא היה עם קרת, און בן פלת - אשתו קנתה לו שמפניה, וככה הוא נצל מקרת. אז תפקיד האשה זה לדאג שבעלה לא יחלק על הצדיק, שבעלה לא ידבר על הצדיק, ואם הוא מדבר אז קונים לו בקבוק יין הוא יישן, שישן עד סוף החיים. (שעור מתשפ"ג).

האשה צריכה לתת שתי סטירות לבעלה להעיף אותו מהבית, להעיף אותו מהבית - מה אתה חולק על שובו בנים אתה חולק על הצדיק. כמו שעשתה אשתו של און בן פלת, קנתה לו שמפניה. כל אשה שרואה שבעלה חולק על הצדיק תקנה לו שמפניה, שירדם עשרים וארבע שעות ויצא לו השגעון - הדבוק יצא לו. זה הכל דבוקים, נכנסים דבוקים בבני אנשים חולקים על הצדיק, חולקים על הצדיק זה הכל דבוקים. אז אשתו של קרח היא נתנה להקהל כל הלילה, כל עם ישראל הוא עשה כל עם ישראל.

קדושות ההגמרא

רק הגמרא יכולה להציל מהנחש

אדם יכול לראות ניסים ונפלאות אבל היצר הרע יותר חזק, היצר הרע זה כזה נחש, והעיקר זה להתמודד עם היצר הרע, זה העיקר! כל לימוד הגמרא זה להתמודד עם היצר הרע, זה לימוד הגמרא, אדם יכול לראות את הניסים הכי גדולים, קריעת ים סוף זה הנס הכי גדול, הים פשוט נבקע [זה לא יעזור לו להתמודד עם היצר הרע עד שילמד תורה].

ואיך קרח [שראה את כל הניסים הנוראיים האלו שפעל משה רבינו] יכול להכחיש את זה? איך קרח יכול להגיד משה מכשף? איך בלילה אחד הוא הפך את הכל? איך הוא אומר מי אמר שהיה ים? אולי זה אחיזת עיניים? משה עשה אחיזת עיניים ונהיה ים, אני אומר לכם זה היה אחיזת עיניים, הוא עושה לכם ניסים, ונותן לכם פן - זה גם אחיזת עיניים, נותן לכם שליו - זה גם אחיזת עיניים, נותן לכם מים - זה גם אחיזת עיניים.

עד שהגיעו לסוף שנת הארבעים כולם אמרו: "אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלקל", קרח לימד אותם שהכל זה אחיזת

עיניים, המן זה אחיזת עיניים, ענני כבוד זה אחיזת עיניים, ואם ככה אז גם הנחשים זה אחיזת עיניים [שהענגים מכלים שלא יזיקו את בני ישראל], הרי הענגים היו הורגים את הנחשים, "במדבר הגדל והגורא [נחש שרף ועקרב]" (דברים ח, טו), כל נחש זה שלושים מטר, היום הנחש הכי גדול זה שתיים עשרה מטר, אז היו נחשים של שלושים מטר ומאה מטר, הכל אחיזת עיניים? אז הענן יפסיק להרוג לכם את הנחשים, ובאמת כל הנחשים חיו, עם ישראל היה מוקף בגדרות של נחשים, אז הנחשים התחילו לעקוץ אותם ולנשוך אותם, ואז שמו אותם על נס, משה לקח את הנחש ושם "על נס" (במדבר כא, ח).

אדם צריך לדעת שאפילו אחרי שהוא כבר רואה קריעת ים סוף, והוא רואה את הניסים הכי גדולים, עדיין הנחש קיים. מחטא אדם הראשון הנחש קיבל שליטה, והנחש הוא מכרסם בתוך הבן אדם ומפתה אותו בראיות אסורות ומחשבות אסורות, הנחש חי וקיים, לימוד הגמרא זה בא להכניע את הנחש. (שעור מתשפ"ג).

קדושת המידות

אדם בא לעולם – לחפש את יוסף הצדיק

והוא לא יכול לצאת ממצרים בלי עצמות יוסף. אפלו משה, שהוא קדש קדשים, הוא צריך את עצמות יוסף. הוא לא יוצא... מיד הפסוק השני [בפרשת בשלח] עצמות יוסף.

אדם בא לעולם לחפש את יוסף הצדיק ולילה, כמו משה רבנו שחפש את יוסף הצדיק, הוא הלך בכל מצרים לחפש את יוסף הצדיק, הוא צעק: "יוסף! יוסף! איפה אתה? איפה אתה מתחבא? תבא! יוצאים ממצרים! יוסף, תבא! יוסף!" – הוא צועק, "יוסף!". פתאם הוא פוגש את שרר בת אשר, היא אומרת: "אנכי שלמי אמוני ישראל", כלומר, אני גליתי את יוסף, אני גליתי את משה, ועכשיו אני אומרת לכם שידוד הוא הצדיק! (שעור מתשפ"ג).

יוסף זה הצדיק האמת, הוא רק רואה את ה', הוא רוצה שרק ה' יציל אותו, לא מישהו אחר, וגם יוסף נסע לשכם, הוא הלך ברגל לשכם, ברגל. אומר האור החיים: פעם שכם זה היה המקום, עוד לא היה בית מקדש, עוד לא היה הר המוריה, מקום התפלה זה היה שכם. ולשם יעקב שולח את יוסף, הוא יודע שלא יקרה לו שום דבר. אבל מה קרה בסוף? הוא הלך לדותן, לדותן כבר היה אסור ללכת, הוא הוסיף. כתוב "בל תוסיף" – אסור להוסיף על המצוה. אז בגלל זה כבר לא היה לו הגנה לשכם – היה לו הגנה.

ולכן משה דבר ראשון לוקח את עצמות יוסף,

קמפיו חייד

מה סקר החשואה שלהם

החבר הזה שמספר בדיחה לא מצחיקה הוא היחיד שצוחק

ואת יודעת
שבישראל
אנחנו
חברי כנסת?

אתה יודע
שבהודו
אנחנו קדושות?

קמפיו במבצע לכבוד החג.
כל המזמין כיסוי לסלון מקבל פילימה תואמת
שאפשר לא חרשש שאתה יושב לנח

בעבודה: היום נכין
לארוחת ערב סטייקים.
בדרך: אין לי כח, נכין
חביתות.
בבית: גם גור זה אוכל.

הלכתי לבנק וביקשתי
לפתוח השבון משותף.
הפקיד שאל אותי עם
מי? אמרתי עם מישהו
שיש לו הרבה כסף!

מסחרי: למסת שנתם הקים כספאי, תחבטם
לשחרר אילים ונכסיהם לטובת אך שחררו הכלבים
שחרר בטעות עדר קרנפים בארזות ב' וסרס
תגובת הנחלת הספאי - אמריות הושחזורים מינם
במחום מפקדו הכלבים, החרטום שנים על מצוקת
כלבי הנמרים שעלילה לזרם לטעות סאל. עם
כל יום, שחרר האריות טפנו בדיקה. שוקלים הקמת
ועדת חקירה מקבליהת בענין

פוליטיקאי אחד מגיע לעיירה
כפרית.

אנשי העיירה מתקרבים אליו
ואומרים:

"אדוני, יש לנו שתי בעיות
גדולות כאן."

"מה היא הבעיה הראשונה?"
"אין לנו רופא."

הפוליטיקאי מוציא את
המכשיר הנייד שלו ומדבר
תוך כדי הליכה.

הוא חוזר ואומר:

"זהו! מחר יגיע לכאן רופא.
מהי הבעיה השנייה?"

"אין כאן רשת סלולרית."

אני קורא את החרטום המאיימת של מגנה החטופים
הערב ופתיאם נפל לי האסמך. החמאם מחזיק
במאה ועשרים ישראלים. משפחות החטופים
מחזיקות מדינה עם חשנה מיליון חושבים. מצידם
שכולנו הלך לעאול עם כניעה מלאה לדרישות
החמאם.

זה שהחליט שהמתג של
האור בשירותים
יהיה מבחוץ - אין לך אחים
נכון?

דורשים מבן אדם גם
לקום מוקדם וגם
ללכת לעבודה, אי
אפשר לעשות את זה
בשני ימים נפרדים?

♦ כ' סיון ♦

כ' סיון,
זה התאריך הכי גדול.
כ' סיון,
זה כמו יום כיפור -
שהכידו שלישי מעם ישראל.
בכ' סיון באירופה,
הכחידו חצי מיליון -
כולם הלכו על קידוש ה',
ישר לגן עדן,
בגזרות ת"ח ות"ט,
שזה הגזירות הכי נוראות שהיו
בעם ישראל!
בכ' סיון,
זה היום שאפשר לשמוע את
עשרת הדיברות!
אדם בא לעולם,
בשביל כ' סיון!
בשביל זה הוא בא לעולם,
ובשביל זה הוא נולד!
וברגע שמגיע כ' סיון -
הוא צריך לדעת:
שעכשו זה הרגע לשמוע את
עשרת הדיברות!

♦ איך מגדלים? ♦

"מה נעשה לנער היולד?"
אדם הולך להביא ילד.
הוא צריך להתכונן,
להתפלל,
ולשאול:
"מה נעשה לנער היולד?"
איך אני יגדל ילד בדור של
איפונים,
ושכל ילד יש לו איפון בכיס,
והוא יושב ולוחץ על הכפתור...?
לא צריך ללכת לאיזה מקום טמא,
יש לו את כל הטומאות בכיס.
ברגע אחד שהאבא לא מסתכל,
הוא כבר לוחץ על הכפתור...
וכבר נשרף לו כל המח,
גמרנו!
הוא כבר לא יכול להיות דתי!
אפילו אם הוא דתי -
זה מן השפה ולחוץ!
אז איך נציל את הילדים שלנו,
מכל האיפונים ומכל האינטרנט?
שזה בכלל לא יעניין אותם!

החיזוק היומי

♦ הכל אש ♦

כשלומדים דברי תורה-
הכל מוקף באש.
כמו יונתן בן עוזיאל כשהוא למד
תורה-
הכל היה מוקף באש!
ברגע שאדם לומד תורה,
אז הוא מוקף באש.
ר' אבהו למד תורה-
היה מוקף באש.
ר' עקיבא למד תורה-
היה מוקף באש.
ר' שמעון בר יוחאי למד תורה-
היה מוקף באש.
כל הצדיקים,
היו מוקפים באש.
אדם לומד תורה,
הוא מוקף באש - באש להבה,
הוא מגיע לאש,
הוא מוקף באש,
כולו אש!
אדם צריך ללמוד תורה-
צריך להיות אש,
ה' אש אוכלה!
אדם לומד תורה-
צריך להיות:
"קול חוצב להבות אש"-
הכל צריך להיות אש!

♦ יונתן בן עוזיאל ♦

יונתן בן עוזיאל,
היה מוקף באש.
כי הצדיק הוא מוקף תמיד באש.
הצדיק,
שהוא לומד תורה,
הוא מוקף באש.
שאדם לומד תורה,
הוא צריך להיות מוקף באש.
הצדיק,
הוא יכול לתקן את הכל!
הצדיק,
זה עמוד האש!
הצדיק זה אש ששורפת הכל!
שורף את כל הקליפות,
שורפת אפילו מהילדים,
אפילו מהנכדים,
אפילו מהנינים-
הוא לא משאיר שום קליפה!
הצדיק,
זה עמוד האש-
כמו יונתן בן עוזיאל,
שהוא שרף את הכל!
הוא לא השאיר שום נקודה!
את הכל הוא שרף!

החיזוק היומי

♦ הכל מהאמא ♦

כתוב:

"אשור יסרתו אמר",

היא אמרה,

כולם יודעים שהיה לך אבא צדיק,

יגידו שהפגם הוא אצלי.

כי הפגם בא מהאמא!

הכל בא מהאמא!

תשעים אחוז בא מהאמא.

כי הילד תשע חודשים הוא באמא,

והוא יונק שתים עשרה חודשים-

ודרך החלב הוא מקבל את כל הדעת

שלה.

אם האמא צדיקה-

גם הילד יהיה צדיק!

הוא יונק שנתיים,

והוא בתוך הבטן תשע חודשים-

זה הכל תלוי באמא!

אם האמא צדיקה-

יהיו ילדים צדיקים!

אדם צריך לקחת אשה צדיקה!

כתוב,

"מִה אִשָּׁה מִשְׁכַּלְתָּ, בֵּית וְהוֹן נַחֲלַת

אֲבוֹת!"

♦ האיסור להתגיים ♦

החילונים טוענים כל הזמן,

חצי הבחורים מסתובבים ברחובות-

ולמה לא מתגייסים!?

אבל יתגייסו-

יהיו חילונים!

אצל המזרחי,

כולם חילונים.

יש הציונות הדתית.

אבל מזרחי כבר אין-

כולם כבר נהיו חילונים.

לא נשאר שום דבר מהמזרחי!

אתה הולך לצבא-

אתה ישר מתקלקל!

באותו יום-

אתה כבר מתקלקל עושה עבירות!

אז החילונים אומרים,

לכל הפחות תביאו לנו את אלה שלא

לומדים.

אבל גם את זה אי אפשר לתת להם!

הם לא קולטים-

אז הם עושים בדצ"ם,

עושים בגצי"ם,

עושים ככה.

בסדר,

תעשו בגצי"ם...

מה שאתם רוצים!...